

Endgame is begonnen. Onze toekomst is een onbeschreven blad. Onze toekomst is jullie toekomst. Het komt zoals het komt.

Over onze oorsprong hebben we allemaal ons eigen verhaal. We zijn geschapen door God. Hierheen gestraald door aliens. Door de bliksem gespleten of door een poort naar binnen gestapt. Uiteindelijk gaat het niet om het hóé. We hebben deze planeet, deze wereld, deze aarde. We zijn hier gekomen, we waren hier en we zijn hier nu. Jij, ik, wij, de hele mensheid. Wat er volgens jou in het begin is gebeurd, is niet belangrijk. Het eind wel. Het eind is belangrijk.

Dit is Endgame.

Wij zijn de 12 om wie het draait. Jong van lichaam, maar oud van oorsprong. Onze bloedlijnen zijn duizenden jaren geleden verkozen. Sindsdien bereiden we ons voor, dag in dag uit. Zodra het spel begint moeten we wikken en wegen, manoeuvreren en moorden. Sommigen van ons zijn er minder klaar voor dan andere, de minderen zullen als eerste bezwijken. Zo simpel is Endgame. Minder simpel: als een van ons bezwijkt, bezwijken talloze anderen mee. Het Moment, en wat daarna komt, brengt dat teweeg. Jullie zijn de miljoenen onwetenden. Jullie zijn de onschuldige omstanders. Jullie zijn de gelukkige verliezers en de ongelukkige winnaars. Jullie zijn het publiek bij een toneelstuk dat jullie lot zal bepalen. Wij zijn de Spelers. Jullie Spelers. We moeten Spelen. We moeten ouder zijn dan 13 en jonger dan 20. Dat is de regel, zo is het altijd geweest. We hebben niets bovennatuurlijks. Niemand van ons kan vliegen, lood in goud veranderen, zichzelf genezen. Als de dood komt, dan komt-ie. We zijn sterfelijk. Menselijk. We zijn de erfgenamen van de aarde. Het is aan ons om het Grote Raadsel van de Redding op te lossen, een van ons moet dat doen, of we zijn allemaal verloren. Samen zijn we alles: sterk, zachtaardig, meedogenloos, loyaal, slim, dom, lelijk, wel lustig, gemeen, wispelturig, mooi, berekenend, lui, gedreven, zwak.

We zijn goed en kwaad.

Net als jullie.

Net als iedereen.

Maar we zijn niet samen. We zijn geen vrienden. We bellen elkaar niet, sturen elkaar geen sms'jes. We chatten niet via internet, we gaan niet bij elkaar op de koffie. We zijn van elkaar gescheiden en opgesplitst, verspreid over de wereld. Sinds onze geboorte zijn we getraind om bedachtzaam en bezonnen te zijn, sluw en misleidend, meedogenloos en genadeloos. Niets houdt ons tegen bij onze zoektocht naar de sleutels, de oplossing van de puzzel. We mogen niet falen. Falen betekent de dood. Falen betekent het eind voor alles en iedereen.

Wordt kracht afgetroefd door gedrevenheid? Vriendelijkheid voorbijgestreefd door domheid? Schoonheid gedwarsboomd door luiheid?

Is de winnaar goed of slecht? Er is maar één manier om erachter te komen.

Speel.

Overleef.

Ontraadsel.

Onze toekomst is een onbeschreven blad. Onze toekomst is jullie toekomst. Het komt zoals het komt.

Luister dus goed.

Volg.

Juich.

Hoop.

Bid.

Bid vurig, als je gelooft dat het helpt.

Wij zijn de Spelers. Jullie Spelers. We Spelen voor jullie.

Speel met ons mee.

Mensen op aarde.

Endgame is begonnen.

MARCUS LOXIAS MEGALOS

Hafiz Alipaşa Sk, Aziz Mahmut Hüdayi Mh, Istanbul, Turkije

Marcus Loxias Megalos vindt het leven saai. Voor zover hij zich kan herinneren vond hij het altijd al saai. School is saai. Meisjes zijn saai. Voetbal is saai. Vooral als zijn club, zijn favoriete club Fenerbahçe, achter staat, zoals nu tegen Manisaspor.

In zijn kale kamertje kijkt Marcus misprijzend naar de tv. Hij hangt in een zwartleren stoel die aan zijn huid blijft plakken als hij overeind komt. Het is avond, maar Marcus houdt het licht uit. Het raam staat open. De hitte dringt als een verstikkend spook naar binnen terwijl de geluiden van de Bosporus – de lage sloopstoeters, de belboeien – loeien en klingelen over Istanbul.

Marcus draagt alleen een korte, zwarte, slobberige sportbroek, geen shirt. Zijn 24 ribben steken door zijn gebruide huid heen. Zijn armen zijn pezig en stevig. Zijn ademhaling is rustig. Zijn buik is strak, zijn haar kort en zwart, zijn ogen zijn groen. Er rolt een zweetdruppel langs het puntje van zijn neus. Heel Istanbul puft vanavond, en het vergaat Marcus al niet anders.

Op zijn schoot ligt een opengeslagen boek, oud en in leer gebonden. De tekst op de bladzijdes is Grieks. Marcus heeft iets in het Engels genoteerd op een stukje papier dat over de opengeslagen bladzijde ligt: *Ik ga er prat op afkomstig te zijn van het weidse Kreta, als zoon van een vermogend vader.* Hij heeft het oude boek keer op keer gelezen. Het is een verhaal over oorlog, ontdekking, verraad, liefde en dood. Hij wordt er altijd blij van.

Wat zou Marcus er niet voor geven om zelf op reis te gaan, de drukken- de hitte van deze duffe stad te ontvluchten. Hij ziet de weidse zee al voor zich, een koel briesje op zijn huid, avonturen en vijanden aan de horizon.

Marcus zucht en gaat met zijn vingers over het stukje papier. In zijn andere hand heeft hij een mes, 9.000 jaar oud, gemaakt uit één stuk brons, gegoten in de ovens van Knossos. Hij legt het lemmet met de snijkant op zijn rechteronderarm. Hij drukt het in zijn huid, maar duwt niet door. Hij weet tot hoever hij kan gaan. Hij heeft met dit mes getraind

sinds hij het kon vasthouden. Sinds zijn zesde ligt het onder zijn kussen als hij slaapt. Hij heeft er kippen, ratten, honden, katten, varkens, paarden, haviken en lammetjes mee gedood. Hij heeft er 11 mensen mee gedood.

Hij is 16, een topleeftijd om te Spelen. Zodra hij 20 wordt is hij ongeschikt. Hij wil Spelen. Hij gaat liever dood dan ongeschikt te zijn.

Toch is de kans dat hij aan Spelen toekomt vrijwel nihil, en dat weet hij. Anders dan bij Odysseus zal de oorlog Marcus nooit vinden. De grote reis zal nooit komen.

Zijn lijn wacht al 9.000 jaar. Sinds de dag dat het mes gegoten werd. En Marcus gaat ervan uit dat zijn lijn nog wel 9.000 jaar kan wachten. Dan is hij allang dood en zijn boek vergaan.

Daarom vindt Marcus het leven dus saai.

Het publiek op tv juicht en Marcus kijkt op van het mes. De doelman van Fenerbahçe opent met een boogbal op de rechterflank, een potige middenvelder kopt door. De bal stuitert naar voren, voorbij een rij verdedigers, en landt bij de laatste twee mannen voor het doel van Manisaspor. De Spelers komen aanrennen, een van de aanvallers krijgt de bal te pakken, 20 meter van het doel, geen verdediger meer in de buurt. De doelman maakt zich klaar.

Marcus buigt zich naar voren. De wedstrijdklok staat op 83:34. Zo'n spectaculair doelpunt zou de eer van de club nog een klein beetje redden. Het oude boek glijdt op de grond. Het papiertje dwarrelt omlaag als een blad van een boom. Het publiek komt overeind. De lucht klaart plotseling op, alsof de goden, de goden van de hemel zelf, hulp komen bieden. De doelman loopt achteruit. De aanvaller concentreert zich, schiet op het doel.

Als de bal in het net vliegt, licht het stadion op en de menigte begint te schreeuwen, eerst opgetogen vanwege het doelpunt, maar direct daarna vol angst en verwarring. Intense, pure angst, opperste verwarring. Een enorme vuurbal, een reusachtige, brandende meteor, ontploft boven het publiek, raast het veld over, vaagt de verdediging van Fenerbahçe weg, slaat een gat in de tribune.

Marcus' ogen worden groter. Hij zit te kijken naar een bloedbad. Een slachting zoals je die in Amerikaanse rampenfilms ziet. De helft van het stadion, tienduizenden mensen, dood, brandend, als fakkels.

Het is het mooiste wat Marcus ooit heeft gezien.

Hij hijgt. Het zweet stroomt van zijn voorhoofd. Mensen buiten schreeuwen, krijsen. In het café beneden jammert een vrouw. Sirenes gil-

len door de oude stad aan de Bosporus, tussen de Zee van Marmara en de Zwarte Zee.

Op tv staat het stadion in lichterlaaie. Spelers, politie, toeschouwers en trainers rennen rond, brandend als bezeten lucifers. De commentatoren schreeuwen om hulp, om God, ze begrijpen er niets van. Degenen die niet of nog niet dood zijn, lopen elkaar onder de voet. Er volgt nog een explosie en het scherm wordt zwart.

Marcus' hart bonkt zijn borst uit. Marcus' brein kookt, net als het stadion. Marcus' maag zit vol met stenen en zuur. Zijn handen voelen warm en plakkerig. Hij kijkt omlaag en ziet dat hij het oude mes in zijn onderarm heeft gedreven, er loopt een straaltje bloed van zijn hand over de stoel, over zijn boek. Het boek is verpest, maar dat maakt niet uit, hij heeft het niet meer nodig. Want nu heeft Marcus zijn odyssee.

Marcus kijkt weer naar het zwarte scherm. Hij weet dat er in die ravage iets voor hem te vinden is.

Hij moet het te pakken krijgen.

Eén voorwerp.

Voor hemzelf, voor zijn lijn.

Hij glimlacht. Marcus heeft zijn hele leven voor dit moment getraind. Als hij niet trainde, droomde hij van de Opdracht. Alle voorstellingen van vernietiging die hij zich in zijn tienerbrein maakte, verbleken bij wat Marcus vanavond heeft gezien. Een meteor die een voetbalstadion vernietigt en 38.676 mensen doodt. Volgens de legenden zou de aankondiging groots zijn. En die voorspelling is op een verrukkelijke manier uitgekomen.

Zijn hele leven heeft Marcus verlangd naar Endgame, erop gewacht, zich voorbereid. Marcus vindt het leven niet meer saai, nooit meer, tot hij wint of bezwijkt.

Dit is het.

Hij weet het.

Dit is het.

CHIYOKO TAKEDA

Hateshinai Tōri 22B, Naha, Okinawa, Japan

Chiyoko Takeda wordt wakker van een tinnen belletje dat drie keer rinkelt. Haar hoofd hangt naar opzij. De tijd op haar digitale wekker: 5:24 uur. Ze slaat het op in haar geheugen. Dit is nu een belangrijk getal. Betekenisvol. Voor andere mensen geldt dat waarschijnlijk met cijfercombinaties als 11:03 of 9:11 of 7:07. De rest van haar leven zal ze deze cijfers zien, 5:24, en voor de rest van haar leven zullen ze gewicht hebben, bijzonder zijn.

Chiyoko wendt haar blik af van de wekker op haar nachtkastje en staart in het donker. Ze ligt naakt op de lakens. Ze likt over haar volle lippen. Ze kijkt onderzoekend naar de schaduwen op haar plafond, alsof daar een of ander bericht zal verschijnen.

De bel had niet mogen rinkelen. Niet voor haar.

Haar hele leven lang heeft ze verhalen gehoord over Endgame, over haar bijzondere afkomst. Voordat de bel rinkelde was ze 17, een buitenbeentje dat thuisonderwijs kreeg, een uitmuntend zeiler en piloot, een bekwaam tuinier en een lenige klimmer. Getraind in symbolen, talen en woorden. Lezer van tekens. Een moordnares die de *wakizashi*, de *hojo* en de *shuriken* wist te hanteren. Nu de bel heeft gerinkeld voelt ze zich 100. Ze voelt zich 1.000. Ze voelt zich 10.000, en met de seconde ouder. De zware last van de eeuwen drukt op haar schouders.

Chiyoko doet haar ogen dicht. Het wordt weer donker. Ze wil ergens anders zijn. In een grot. Onder water. In de oudste bossen ter wereld. Maar ze is hier, en daar moet ze aan wennen. Binnenkort zal er overal duisternis heersen, iedereen zal het weten. Ze moet die bedwingen. Er vrienden mee worden. Ervan houden. Ze heeft zich 17 jaar lang voorbereid en ze is er klaar voor, ook al heeft ze het nooit gewild of verwacht. Het donker. Het zal als een liefdevolle stilte zijn, iets wat voor Chiyoko gemakkelijk is. Stilte hoort bij haar.

Chiyoko kan wel horen, maar heeft nog nooit gepraat.

Ze kijkt uit haar open raam, ademt in. Het heeft de afgelopen nacht geregend en ze voelt het vocht in haar neus, haar keel en haar borst. Het ruikt lekker.

Er wordt zachtjes op de schuifdeur naar haar kamer geklopt. Chiyoko komt overeind in haar westerse bed, haar smalle rug naar de deur toe. Ze stampst twee keer met haar voet. Twee keer betekent: *Kom binnen*.

Het geluid van hout dat over hout glijdt. De stilte als het glijden stopt. Het zachte geschuifel van voeten.

‘Ik heb de bel geluid,’ zegt haar oom. Zijn hoofd houdt hij gebogen, om de jonge Speler zijn diepste respect te betonen, zoals de gewoonte is, de regel. ‘Ik moest wel,’ zegt hij. ‘Ze komen eraan. Allemaal.’

Chiyoko knikt.

Hij houdt zijn blik omlaag gericht. ‘Het spijt me,’ zegt hij. ‘Het is tijd.’

Chiyoko stampst vijf keer onregelmatig met haar voet. *Oké. Glas water*. ‘Ja, natuurlijk.’ Haar oom loopt zachtjes de kamer weer uit.

Chiyoko staat op, snuift opnieuw de geur op van de buitenlucht en loopt naar het raam. Het flauwe schijnsel van de stadslichten valt over haar bleke huid. Ze kijkt uit over Naha. Daar ligt het park. Het ziekenhuis. De haven. Daar ligt de zee, zwart, weids en kalm. Daar is het briesje. De palmbomen onder haar raam fluisteren. De laaghangende grijze wolken lichten op, alsof er een ruimteschip gaat landen. Oude mensen zijn vast al wakker, denkt Chiyoko. Oude mensen staan vroeg op. Ze zitten te ontbijten met thee en rijst en ingemaakte groente. Eieren en vis, warme melk. Sommigen herinneren zich vast de oorlog nog. Het vuur uit de hemel dat alles vernietigde en wegvaagde. En een wedergeboorte mogelijk maakte. Wat er nu gaat gebeuren zal hen aan die dagen doen denken. Maar een wedergeboorte? Hun overleven en hun toekomst, hangen volledig van Chiyoko af.

Een hond begint verwoed te blaffen.

Vogels kwetteren.

Er gaat een autoalarm af.

De hemel licht fel op en het wolkendek breekt open als er een enorme vuurbal ontploft boven de rand van de stad. Met veel geraas stort de brandende bal neer in de jachthaven. Een grote explosie en een golf van stoom gloeien op in de vroege ochtend. Een regenbui van stof, stenen, plastic en metaal trekt over Naha. Bomen gaan dood, vissen gaan dood. Kinderen, dromen, voorspoed gaan in rook op. De gelukkigen stikken in hun slaap. De ongelukkigen worden verbrand of verminkt.

Aanvankelijk zal het voor een aardbeving worden aangezien.

Maar ze komen er wel achter.

Dit is nog maar het begin.

Overal valt puin neer. Chiyoko voelt dat haar voorwerp naar haar op

weg is. Ze doet een grote stap bij het raam vandaan en er valt een gloeiend stuk kool in de vorm van een makreel op haar vloer, het brandt een gat in de tatami.

Haar oom klopt opnieuw aan. Chiyoko stampst twee keer met haar voet. *Kom binnen.* De deur staat nog open. Haar oom houdt zijn blik neergeslagen als hij naast haar komt staan en haar een eenvoudige blauwzijden kimono aangeeft, die ze omslaat. Daarna reikt hij haar een glas ijskoud water aan.

Ze giet het water uit over de gloeiende kool. Die sist, sputtert en stoomt, het water kookt onmiddellijk. Wat overblijft is een glimmende, zwarte, puntige steen.

Ze kijkt naar haar oom. Hij beantwoordt haar blik, er ligt verdriet in zijn ogen. Het is het verdriet van vele eeuwen, van levens die aan hun eind komen. Ze buigt lichtjes om hem te bedanken. Hij probeert te glimlachen. Ooit was hij net als zij, en wachtte hij tot Endgame zou beginnen, maar het ging aan hem voorbij, zoals aan talloze anderen, duizenden jaren lang.

Maar niet aan Chiyoko.

‘Het spijt me,’ zegt hij. ‘Voor jou, voor ons allemaal. Het komt zoals het komt.’